

РЕШЕНИЕ

№ 5718

гр. София, 20.05.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 19.04.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Красимира Милачкова

ЧЛЕНОВЕ: Боряна Бороджиева

Димитър Гальов

при участието на секретаря Кристина Алексиева и при участието на прокурора Първолета Станчева, като разгледа дело номер **371** по описа за **2024** година докладвано от съдия Димитър Гальов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на глава X. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на А. С. К., чрез адв. Р., против решение № 5691/08.12.2023 г. по н.а.х.д. № 12849/2023 г. по описа на Софийски районен съд (СРС), НО, 108 състав, с което е потвърден електронен фиш, серия „К“, № 5481658, издаден от Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с който на касатора, на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 1, т. 2 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лв. за нарушение на чл.21, ал.1 ЗДвП.

В касационната жалба се релевират доводи за неправилност на процесното решение, като постановено в противоречие с материалния закон, допуснати съществени процесуални нарушения и явна несправедливост на наложеното наказание. Посочва, че касаторът е неправоспособен водач, за което свидетелства подадена от нейно име декларация. Твърди, че автомобилът, собственост на касатора, е отдаден под аренда на фирма „О.К. – С.“, ползва се като таксиметров автомобил и се управлява от различни таксиметрови шофьори. Твърди още, че на инкриминираната дата касаторът не е имало как да знае кой е управлявал автомобила, съответно да го посочи, след като

е получила електронния фиш. Навежда доводи, че СРС е постановил решението си при непълнота на доказателствата, тъй като не е изискал справка от КАТ, от която да е видно дали лицето А. С. К. притежава свидетелство за управление на моторно превозно средство, както и справка от таксиметровата компания относно обстоятелството кой е управлявал автомобила. Аргументира явна несправедливост на наложеното наказание, тъй като последното е наложено на лице, което не е извършило нарушение. Позовава се на изтекла абсолютна погасителна давност. Искането до съда е за отмяна на обжалвания съдебен акт и потвърдения с него електронен фиш.

В съдебно заседание касаторът, редовно призован, не се явява. Представява се от адв. Р., който поддържа касационната жалба и моли оспореното решение да бъде отменено. Претендира разноски за две инстанции.

Ответникът – СДВР, в съдебно заседание се представлява от юрк. С., който изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на претендирания от касатора адвокатски хонорар.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, XX-ти касационен състав, в пределите на проверка, съгласно чл. 218 от АПК, във връзка с чл. 63в от ЗАНН, като обсъди посочените в жалбата пороци на решението и провери служебно валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон, приема следното: Касационната жалба е ДОПУСТИМА, подадена е от надлежна страна с право на жалба срещу неблагоприятен съдебен акт, който подлежи на касационно обжалване, в преклузивния срок по чл. 211, ал. 1 от АПК и отговаря на изискванията за форма и съдържание по чл. 212 от АПК.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

След анализ и преценка на събрания по делото доказателствен материал, от въззивната инстанция е прието за установено от фактическа страна, че на 07.12.2021 г., около 12:59 часа, в [населено място] по [улица] до № 459, с посока на движение от Околовръстен път към [улица], при ограничение на скоростта от 50 км/ч, валидно за населено място, с мобилна система за видеоконтрол на нарушенията на правилата за движение по пътищата TFR1-M с фабричен номер 613 е засечена скорост на движение на моторно превозно средство – лек автомобил марка „Ф.“, модел „Кадди“, с рег. [рег.номер на МПС], собственост на „О.Кей Супертранс“ АД, с вписан ползвател в свидетелството за регистрация А. С. К.. О. скорост на движение е 67 км/ч, при грешка в измерване на скоростта от 3км/ч, при разрешена скорост от 50 км/ч. Констатирано е превишаване на разрешената скорост със 17 км/ч. Въз основа на тези данни от СДВР е издаден електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено с АТСС, с който на ползвателя на лекия автомобил – А. С. К., е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 50 лв. за нарушение на чл. 21, ал. 1 ЗДвП.

Въз основа на така установената фактическа обстановка СРС е извел извод, че при издаването на електронния фиш не са допуснати нарушения на материалния закон и процесуалните правила, които да накърняват правото на защита на нарушителя. Приел е също така за безспорно установено, че касаторът е осъществил състава на извършеното нарушение, доколкото вписаният ползвател не е посочил на кого впоследствие е предоставил заснетото моторно превозно средство. Изложил е подробни мотиви за приложението на чл. 81, ал. 3 във връзка с чл. 80, ал. 1, т. 5 НК и е

аргументирал отсъствието на предпоставките на чл. 28 ЗАНН.

Пред настоящата инстанция са представени нови писмени доказателства, а именно писмо с вх. № 9523/08.03.2024 г. от изпълнителния директор на „О.Кей Супертранс“ АД, видно от което на 07.12.2021 г. автомобил с рег. [рег.номер на МПС] е бил управляван от А. К. Й., като на конкретната посочена дата в системата на дружеството за получаване на адреси няма извършени поръчки от въпросния автомобил и шофьор, както и писмо с вх. № 10437/15.03.2024 г. от началника на ОПП – СДВР, видно от което в автоматизираната информационна система „Български документи за самоличност“ и автоматизираната информационна система „Водачи“ няма данни А. С. К. да е придобила правоспособност за управление на моторно превозно средство и да ѝ е издавано българско национално свидетелство за управление на моторно превозно средство.

Съдът намира, че обжалваното решение е валидно, допустимо и правилно.

Касационната инстанция възприема изцяло, съобразно чл. 220 АПК, вр. чл.63в ЗАНН, установената от СРС фактическа обстановка. Противно на твърдяното в касационната жалба, районният съд подробно е обсъдил представените с административнонаказателната преписка доказателства и обстойно е анализирал приложимите материалноправни норми и е постановил решение в съответствие с материалния закон.

Касаторът не оспорва, че на посочените в електронния фиш дата, място и час, лек автомобил марка „Ф.“, модел „Кадди“, с рег. [рег.номер на МПС], собственост на О.К. С.“ АД, с вписан ползвател в свидетелството за регистрация А. С. К., се е движел с превишение на скоростта от 17 км/ч. Оспорва ангажирането на административнонаказателната отговорност на А. С. К., тъй като автомобилът е управляван от друго лице.

Настоящата инстанция не споделя възраженията за неправилно ангажиране на административнонаказателната отговорност на касатора. Съгласно чл. 188, ал. 1 ЗДвП, собственикът или този, на когото е предоставено моторно превозно средство /в случая вписаният в свидетелството за регистрация на моторното превозно средство ползвател/, отговаря за извършеното с него нарушение. Чл. 188, ал. 1, изр. 1 ЗДвП създава презумпция относно субекта на нарушение по ЗДвП. Законната презумпция за авторство на деянието в конкретния случай може да бъде оборена от ползвателя на моторното превозно средство, с което е извършено нарушение и е издаден електронен фиш при условията и по реда на чл. 189, ал. 4 ЗДвП, със средствата по чл. 189, ал. 5 ЗДвП – като представи в 14-дневен срок от получаване на електронния фиш писмена декларация с данни за лицето, извършило нарушението, и копие на СУМПС на действителния водач. Ако ползвателят на моторното превозно средство не представи в срока по чл. 189, ал. 5 ЗДвП декларация и СУМПС на действителния водач, законната презумпция за авторство на деянието се явява необорена и се ангажира административнонаказателната отговорност на ползвателя. С предвиденото в цитираната разпоредба специалният закон – ЗДвП, дерогира общия принцип за личната отговорност за извършеното административно нарушение по чл. 24, ал. 1 ЗАНН.

Неоснователно в този смисъл е и оплакването, че съдът не е събрал доказателства относно обстоятелството дали касаторът е правоспособен водач и кой е управлявал автомобила на инкриминираната дата. Съдът, в настоящия му състав намира, че тези факти /установени от представените в настоящото производство писмени

доказателства/, не променят крайните изводи за законосъобразност на електронния фиш, съответно за правилност на решението. Правоспособността за управление на моторно превозно средство не е елемент от фактическия състав на нарушението, за което е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора с процесния електронен фиш, а управлението на пътно превозно средство от неправоспособен водач представлява отделно административно нарушение, подлежащо на административно наказание. Освен това, след като А. С. К. не е сторила необходимото, за да представи посочените в чл. 189, ал. 5 ЗДвП доказателства в СДВР, за да бъде анулиран издаденият срещу нея електронен фиш, същата сама и поради бездействието си се е поставила в положение да не може да изпълни изисканите от закона предпоставки за анулиране на електронния фиш. При неподаване на декларация с данни за лицето, извършило нарушението, и копие на СУМПС на действителния водач в срока по чл. 189, ал. 5 ЗДвП, правилно е ангажирана административнонаказателната отговорност на вписания ползвател на лек автомобил „Ф.“, модел „Кадди“, с рег. [рег.номер на МПС] , а именно А. С. К., и е преклудирана възможността да бъде оспорено авторството на деянието, включително и на съдебна фаза на процеса. Следва да се отбележи, че представената пред въззивния съд декларация не изпълнява изискванията на чл. 189, ал. 5 ЗДвП, тъй като, освен че същата не съдържа дата с оглед изчисляване на 14-дневния срок по цитираната разпоредба, в нея нито е посочено кой е управлявал моторното превозно средство на 07.12.2021 г., нито е приложено копие на СУМПС на съответното лице.

На следващо място, неоснователно е наведеното с касационната жалба възражение за изтекла погасителна давност. Въззивният съд е обсъдил подробно и мотивирано това възражение и го е отхвърлил с доводи, които се споделят напълно от настоящия състав. Поради това, касационната инстанция намира за ненужно да ги преповтаря, като на основание чл.221, ал.2 АПК, вр. 63в ЗАНН препраща към мотивите на оспореното решение.

По делото са безспорно установени обективните признаци на нарушението, поради което, на основание чл. 188, ал. 1 ЗДвП, законосъобразно е ангажирана административнонаказателната отговорност на касатора. За установеното по безспорен начин превишение на скоростта, правилно квалифицирано като нарушение по чл. 21, ал. 1 ЗДвП, по отношение на касатора е приложена конкретната санкционна норма на чл.182, ал.1, т.2 ЗДвП. Наказанието глоба е определено с електронния фиш в предвидения от законодателя фиксиран размер, поради което възражението за неговата явна несправедливост е също неоснователно.

По изложените съображения касационната инстанция приема, че решението на СРС е постановено в съответствие с материалния закон и при спазване на процесуалните правила, поради което не са налице касационни основания по чл. 348 НПК за неговата отмяна.

При този изход на спора и с оглед направеното от ответника искане за присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение в касационното производство, съдът намира същото за основателно. В полза на ответника по касация се дължи юрисконсултско възнаграждение в размер на 80 лв. съгласно чл. 63д, ал. 4 и ал. 5 ЗАНН, вр. чл.37, ал.1 от Закона за правната помощ и чл.27е от Наредбата за заплащането на правната помощ.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2 от АПК във връзка с чл. 63в от ЗАНН, Административен съд София – град, XX касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение № 5691/08.12.2023 г. по н.а.х.д. № 12849 от 2023 г. по описа на СРС, НО, 108-ми състав.

ОСЪЖДА А. С. К. с ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 80,00 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.